

ЗОРЯ ГАЛІШКА.

ЛЬВОВЪ. СЕРЕДА

Ч. 24.

дня 11/23 Марта 1850.

Выходитъ юо Середы и Суботы. Цвіа для одбирающихъ въ Редакції: чверть-
рочна 1 рень. 15 кр. ср.; піврочна 2 рень. 30 кр. ср.; черезъ почты: чверть-
рочна 1 рень. 35 кв. ср.; піврочна 3 рень. 10 кр. срб.

Почтенныхъ предплатителей, которыми речинецъ предплаты на „Зорю“ съ остатнымъ
Мартомъ пат. кал. т. 6. съ 26 Числомъ кончится, о скорое надсланье предплаты на сль-
дующое арбоге чвертьроче красненако просимо.

Зъ вмказъ доходовъ и выдатокъ Галиц-
ко-рвскай Матицѣ черезъ зарядъ тоожь за
часъ бдь 1. Червня 1848. до 13. Мар. с. р.
сочиненого оказвася слѣдуюше:

Число всѣхъ членовъ, котори до Матицѣ
до 13. Марта с. р. приступили, вмношть
загаломъ 193. Зъ тыхъ членовъ сбтъ 126
особы физичнн, а 67 особы моралнн (гро-
мады, парохн, деканиты, монастиры и проч.).
Члены, котори буже цѣлѣ вкладкъ за десять
лѣтъ, т. е. 50 р. срб. сложили, сбтъ слѣ-
дуюши: Г. Г. Блоныкій Кирилъ; Борисѣк-
евичъ Иванъ; Гаванчекъ Кароль зъ Чехъ
бвшій Редакторъ Народныхъ Новинъ; Бр. Го-
лдовскій Агenorъ, Начальникъ краю; Данськъ
Іосифъ, пивоваръ зъ Чехъ; Диваковскій Іан-
дрей зъ П'єсочнн, бвшій дпбтovanый сей-
мовыи; Левицкій Михаилъ, Метрополитъ;
Погацкій Константинъ зъ Ракова, бвшій
депбтованый сеймовыи; Шашкевичъ Григорій,
Совѣтникъ министеріального; Штробадъ Іан-
тонъ, Чехъ, бвшій предѣдатель сеймъ и
Іахимовичъ Григорій, Епископъ. Зъ 67 особъ
моральныхъ приступившихъ до Матицѣ ста-
новлять найбльшю часть громады, и тѣтъ
каждомъ зарезъ впадаю въ око, що тїи гро-

мады власне всѣ сбтъ зъ окрбга Станис-
лавовскаго. Четь окрбгови Станисла-
вовскомъ и всѣмъ громадамъ, котори до
Матицѣ приступили, и котори хотать ити
за ихъ прикладомъ! Вкладки початковїи
вносятъ 1827 р. 30 кр. ср.
вкладки за рдкъ 1849 числатъ 330 " — " "

Разомъ 2157 р. 30 кр. ср.
Кромѣ тыхъ вкладокъ бтъ основателей
походящихъ вносятъ добровольнн датки на
Матицу 182 р. 29 кр. ср., зъ которыхъ
показвася найбльша 100 р. срб. черезъ Г. Вѣ-
тошинскаго Ивана зъ рвскаго театру въ
Перемышли благородного надслана. —

Матица печатала доси сльдуюши дѣла:
1) Оуставы соединенїя Матицѣ въ 480 ек-
земпля. 2). Ббваръ рвскій для школъ въ Га-
лицї, Антонія Добриньскаго, въ 10,000 екз.
3) Три предподаванїя о рвской словесности,
Іакова Головацкаго въ 1000 екз. 4). Грам-
матикъ языка рвскаго, первшу частъ, Іакова
Головацкаго въ 10,000 екз. 5) Розправъ о
языцѣ южно рвскому, І. Головацкаго, въ
500 екземп. и 6). Молитвословецъ въ 2000
екземпля. Спродажъ части книжокъ напечата-
нихъ принесла 828 р. срб. а именно спродай-

но Бокварь 3910 экз.; Грамматикъ 600 экз.; а Молитвословицъ 771 экз. Всѣхъ доходовъ до кѣни, до 13. Марта, тааа Матица 3490 р. 43 кр. срѣ. выдатковъ вѣхъ. 2662 „ 35 „ зѣсталося въ Матицѣ готовыми 828 р. 8 кр. срѣ. до того добавятъ вартостъ сподѣланого дохода въ книжокъ ще не попроданыхъ . 3072 р. 46 кр. срѣ. свѣта цѣлого маєткѣ Матицѣ выносить 3900 р. 54 кр. срѣ.

Силивы са вѣхъ тѣи книжки до Матицѣ належащіи розпродали, и то въ цѣнѣ установленной; (оставъ матицѣ по 3 кр., Бокварь по 10 кр., предпомѣданія по 10 кр., грамматика по 12 кр., молитвословицъ по 4 кр. срѣ.) силивы наконецъ бѣ спродаажи не треба платити барышного (рабаты), тобы выскала Матица доси 490 р. 11 кр. срѣ; который чистый заробокъ оказавшися ще о только болѣшій, о колѣко даный на паперъ и печатанье задатокъ въ квотѣ 569 р. 40 кр. срѣ. наѣ самбю належитъ выносивши. Самое печатанье, паперъ и оправа доси выданыхъ книжокъ выносить 1708 р. 14 кр. срѣ:

Любачѣвъ 20. Дютого. Наинѣ торжествовались свѣтло день памятный наданіи намъ конституціи. По желанію Ч. громады Молодова заѣшній парохъ Всеч. Симеонъ Тытла въ величественно къ той цѣли увѣраной Любачѣвской церкви въ пріѣтствію всѣхъ здѣшныхъ достопримѣчательнѣхъ конституційного Цезаря. Посла Евангеліи тойже Всеч. Тытла державъ прекрасную кесѣдѣ, въ которой сильно побочавъ о должностехъ всѣхъ обиженелей въ конституційной державѣ, дабы вѣти достопримѣчательнѣе свободы конституційной. По слѣдѣ Божій отпѣкаю „Тебе Бога хва-

лишъ“ и послѣ того отправивъ са парастасъ за покойныхъ предкѣвъ нашего милостиваго конституційного Цезаря Францъ Йоанна. На лицахъ всѣхъ присутствующихъ видно было, же при томъ величабомъ торжествѣ памятного дна наданой свободы сердечно участниковъ.

Перемышль. Число 17. „Зори Галицкомъ“, подае на сторонахъ 97 и 98. довѣдомости два документа въ рокѣ 1725 и 1730. въ Снатинѣ писаны, съ перегородкою для радикалѣстовъ (а не радикаловъ, во никто некаже радикаль), котра то пересторога дѣже справедлива; но годѣ щои шѣмини оумы привела во ладъ — тѣго неможено са надѣати. Однакожъ що до другої крайности, въ котрѹ впадаютъ Грамматико, и дѣже гороижатъ са на вѣкъ правописанью времени прошедшаго наклоненїа изъзвительного рода тѣжеского, тає рецензентъ именемъ всѣхъ приверженцевъ той системы честь почетномъ авторови начинянаго артикула вѣтъпобѣти, що тѣи два документа недоказываютъ правильности грамматической, лишь суть доказомъ, що и въ тое времѧ самобки не вмѣли розрѣжнити времѧ прошедшое наклоненїа изъзвительного бѣть дѣвпрічастїа времени прошедшаго; имъ видавалася вымова — въ времени прошедшомъ, що такъ — въ — звичитъ; для того подобне такъ въ пересторозѣ для радикалѣстовъ добрѣ сказано: котри підъ слѣдуютъ простолюдина въ івони селѣ, и на той же піблѣтъ ууглавъ (порожнякъ) вѣдомъ грамматики ского родимого закутка, называющи го народиць (загальными), прострѣютъ кедла ского незакеїдь правого слѣду автодробана словодно ростащъ на толстомъ (широкомъ) слованьскому пни вилинѣ рѣского газика. Отъже то и втогды Снатинський Самобѣкъ зле подделхалъ са и нечиталъ авторовъ рѣскихъ передъ собою, котрии піѣшій тали слѣдъ, и лишь въ дѣвпрічастїю — въ — чли. „Смертю смерть поправъ, и сѹщимъ во гробѣхъ животъ даро-

бабъ." — Томъ просято автора артиклья неколотити все́дою и правописаніемъ, и нерозбивати си головъ надъ вопросами, що вже минувшое времѧ рѣшило, а теперъ-ше потврждає. Граммоты приведенныи добре писані, но не со всѣмъ; во „Вѣстникъ для Рѣчинскѣй австрійской державы" лѣпше пиш*) ; томъ за его повагою тра намъ добре-мышленіемъ**) ити, и лишь уважъ на тое сверхнти, що со всѣмъ критики невидер-житъ. Такъ на пр. декотри заставляютъ са вымовою що до именъ прилагательныхъ во множественномъ числѣ. Чи то: великий сѣдїй, увоготи, синїй, нашїй, тїй, сїй вч-рашнїй, такъ вымоляютъ са що до -ї- такъ: добрыи, голодныи, грбныи, зимныи, небесныи, или на оборотъ? Я колы не-днаково вымоляютъ са, бо инакше неебло бы твердон и таګкои формы, то для чо-гожъ самобки пишуть ихъ теперъка загаломъ, черезъ -ї- не чиначи жаднои рѣ-ницѣ? Дѣже бы тотъ хибиль, що бы тое оупотребленіе за доказъ правильности грамматической приводиаъ. — Въ прочемъ было бы вже на часѣ, що бы всѣ ишли за прикладомъ Вѣстника Вѣденскаго, и разъ держалиса правиль грамматичекихъ. Въ подровнныи ошибки теперъка незапекаютъся, но нагадаетъ, що -б- (съ дашкомъ), дѣже казитъ добрый вкбсъ, и доказъ тако нап-жене, що -о- съ двома точками краснѣше, що и нѣмецке писмо латинскими вѣ-вами доказѣ.

Д.

Санокъ дна 5/17 Лютого 1850. Днесъ ра-но привигали торжественно жителіи мѣста Санока, а осовенно зъ скобей стороны соє-дна рѣка громада Ольховецка, повертаюшій зъ Семоградѣ баталіонъ пандеровъ, полкъ Архикнязва Билгелма, яко хоробрыхъ сконхъ родимцѣвъ.

*) Чи для того? Прим. Рѣд.

**) Чи тїи, що иишю правописъ прїймали и не держать са грамматики Лѣвицкаго сѣть замышленіми?

П. Р.

Не такъ за притѣромъ мѣщанъ Саноц-кихъ, такъ болше зъ влажной охоты и привл-занности, которою рѣскїи наши селаны для вы-сокого правительства ревиуютъ, поспѣшила таа громада радость свою при покерненїю вѣйкъ цѣ-тарскихъ, ширимъ ихъ привиганіемъ оказать.

Для доказана того честѣя обрала себѣ спосѣбъ побитана, таій са до нынѣ заходовѣ при обходахъ весельныхъ по селахъ. — Въ томъ наперенїю выступила поманѣта гром-ада злобившиа зъ селанами иныхъ по-блзкихъ громадъ, о $\frac{1}{4}$ милѣ отъ Санока напротивъ вертающаго вѣйка зъ гдѣбомъ селскою, и отдала за проводомъ своего вѣи-та коммандантова вонсковомъ П. Райсови, чарѣ медовъ и великий коровай вѣнцемъ зъ вареникѣ и иныхъ зеленихъ листковъ оу-тасный.

Тымъ ширимъ привиганіемъ изъ сторо-ны рѣскїи селанъ такъ вѣло вонско сер-дечно переняте, що не только многими весе-лими окриками радѣеть свою ознаймлю, алежъ надто и коммандантъ по изреченію задоволеню своимъ, желаніе освѣдчить, да-бы емъ поманѣта громада зъ гдѣбомъ, зъ медомъ и зъ коровасмъ ажъ до Санока то-варишила. — Передъ мѣстомъ прилбчилиса пѣдъ проводомъ Г. Ернеста Оугерка, окрѣ. Старосты, всѣ ц. к. оурядники вразъ зъ мѣ-щанами, коториі са зъ мѣзиковъ (бандою) для побитана вертающаго баталіона за мѣ-стомъ собрали.

Прибѣши такъ разомъ на вишокъ мѣста, и по скончаній нѣмецкой токѣ, взамъ Г. Староста при голосѣ гдѣбки сельской пома-нѣтой коровай отъ людей Ольховецкихъ, и отдавъ го Г. коммандантви яко даръ и оу-поминокъ вѣрности отъ сильскаго народа рѣ-ского окрѣга Саноцкаго. По выстѣблахъ зъ мозаїроѣ и по одограной бандою народной пѣсни, закончившися актъ привиганія много-лѣтствованіемъ въ славѣ Цѣсара нашого и честь привѣшихъ хоробрыхъ геронивъ его.

Подъ часъ настѣпной гостины, коштомъ жителій Саноцкихъ для вонсковости отправ-

леной, а где также и обый коровай принял
лежитое собѣ тѣце занимавъ, отвѣтоса
теже многими тоастами, также и много-
лѣтствѣ въ славѣ Рѣчинѣ и въ честь гро-
тады Ольховецкой — а на многихъ гробахъ
такъ славныхъ до насъ повернѣвшихъ гостей,
зеленѣлия поприпинаніи листки, зѣркани на
памяткѣ зъ ового селянскаго коровамъ.

Газета Вѣденская зъ 19. с. т. оувѣдо-
мляе, что дотгеперѣшній комендантъ ѿшій въ
Галиціи Бар. Гаммерштайнъ отпѣщ-
ній зѣстакъ на спочинокъ, и что на его тѣ-
це прїдѣ збройтѣстъ Графъ Кевенгілеръ
зъ Праги.

— Въ Станиславовѣ надана зѣстала па-
рохія латинъ. Себастианъ Иванѣскій па-
рохови зъ Жидачова.

Іакъ нашъ рѣсій народъ віе изнѣбрае
свои чѣствія въ пѣсняхъ, которіи пре-
ходачи зъ поколѣнія въ поколѣніе суть
богатимъ источникомъ для испытника его
исторіи, доказательствомъ суть найновѣй-
шии времена, которіи такъ богатіи въ дѣ-
ствії, также нашли свои вандристовъ.
Намъ попадало въ рѣки одна пѣсня, кото-
рѹю спѣвали полкъ Нассау на дѣже отповѣ-
ди свомѣ содерянію нѣтъ. Мы ю въ пер-
вотворѣ оутѣшаємъ, надѣючи сѧ, же Ч. чи-
тателѣ денескотріи недостатки ей зо взгладѣ
на природного поетѣ благоволиши окомъ
пересмотрити с хотати.

Ой тамъ въ селѣ люде бѣжутъ —
Стаютъ предъ жовньеромъ,
Вы бѣтъ которыхъ пане воякъ
Съ червонымъ ковньеромъ?

Я отъ Нассау каке воякъ,
Хочешь болѣше знати,
Пойди къ Вѣдню запитайся!
Тамъ можутъ сказать.

Насъ и Угры добре знали
Добре насть почули;
Где но зъ пушокъ загукали
Наши хлопцѣ були.

Подъ Коморно Цѣсарь єде,
Передъ Насау стас;
Ожъ насть познавъ въ громахъ бою,
Ожъ насть памятас.

А тамъ въ лѣсѣ зъ подъ Коморна
Було що глядати,
Стромитъ Угробъ хмара чорна —
Мають штурмовати.

Не даремно нашихъ хлопцѣвъ
Съ Браумомъ тамъ послали;
Три разъ Угры штурмомъ валить,
Три разъ повѣкали.

Шлѣкъ надѣхавъ, тай отдає
Вдяки нашимъ зухомъ;
Око себѣ отерас —
Маха' капелохомъ.

Гай! то кождый, що но здолавъ
Пхає ся до нього,
Чако поднѣсь, вѣвать волавъ,
Бо тамъ було чого.

Подъ Сегдиномъ коли прїшло
Напердъ ступати
Яблоновскій намъ закликавъ:
“На багнети брати!”

Що то, шанцы вадять мало,
Коли зачне брати;
Що не впало, повѣкало —
Лежали гарматы.

Не одного зъ нашихъ хлопцѣвъ
Мила не зобаче;
Бо онъ лежить въ чуждой земли
Она дома плаче. —

Котрый оставъ тому жити,
Кажда доњка знає:
Кто умѣє врага бити
Перше право має.